

alt Fald meget betydelig. Jeg har søgt Oplysninger derom og bragt i Erfaring, at der f. Ex. paa en Radsaanings-Maskine falder en Told af 25—60 Kr., paa en Meieri-Maskine fra 25—30 Kr., paa en Lærse-Maskine 3—400 Kr., paa et Damppløeapparat 2—4,000 Kr. Dette er meget betydelige Toldsafter, som saaledes hvile paa et af de vigtigste Produktionsmidler for Agerbruget, og det vilde vistnok være i høj Grad til Gavn, om en Nedsættelse og maasse en fuld Ophævelse af disse Afgifter kunde finde Sted, samtidig med, at den indenlandste Industri vilde kunne bære denne Ophævelse af Toldafgiften paa saadanne Gjenstande, naar den fik den Løstelse, som Ophævelsen af Stenkuls-Tolden og af Tolden paa Jern vilde medføre. Men endelig er der endnu et Forhold, der spiller en vis Rolle, hvor der er Tale om Udsættelsen af Agerbrugsprodukter, og det er de meget høje Skibsafgifter. Dette Punkt kunne vi saa meget bedre tale om, som vi jo i forrige Samling havde begyndt at røre der-ved. Der var den Gang indbragt et Lovforslag af den høitærede Finantsminister, som gik ud paa, at en Smule indenlandsk Skibsafgift skulde hæves, og det førte til, at det Omstede blev udtalt, at Skibsafgifterne i det Hele maatte blive tagne for til Reform og eventuel Ophævelse, og man erindrede om, hvad der i den Henseende tidligere var sket. Den høitærede Finantsminister var ikke meget tilbøjelig til at gjøre dette, og jeg forstaa og saa, at han efter sin Stilling maatte være meget varsom med at indlade sig paa den Art Forordninger, og i alt Fald maatte han ikke give sig uden en vis Grad af Modstand. — At her imidlertid er et Forhold, der i høieste Grad trænger til Ændring, tror jeg dog, er uimodsigeligt. Jeg har faaet nogle Oplysninger, som jeg gjerne vilde til-lade mig at nævne, — det er en Sammenstilling imellem, hvad Skibsafgifterne ere i de forskjellige Havne, danske og fremmede — for deraf at vise, hvilken Betydning de store Skibsafgifter udøve paa hele den Trafik, der er en nødvendig Betingelse for, at vi kunne udføre vore Agerbrugsprodukter og indføre de Ting, vi trænge til, fra fremmede Steder. Opgivelserne beskæftige sig med to Skibe, det ene paa 796 Tons, det andet paa 703 Tons. Dette er altsaa Skibe, som væsentlig ere af samme Størrelse; men der er dog nogen Difference, og jeg opgiver den, fordi Skibsafgifterne og de øvrige Udgifter jo knytte sig væsentlig dertil. Naar vi tage disse to Skibe og se, hvorledes det stiller sig for dem i de forskjellige Havne, komme vi til følgende mærkelige Resultat. Det ene Skib paa 703 Tons har i Londen kostet i Et og Alt 407 Kr. 10 D., det samme Skib har i Königs-berg kostet 499 Kr. 29 D. og i Hull 864 Kr. 45 D. Skibet paa 796 Tons har i Königsberg kostet 553 Kr., 87 D. i Antwerpen 943 Kr. 80 D., men i Rjøbenhavn — de Herrer ville lægge Mærke til, at de foregaaende Tal have bevæget sig i følgende

Skala af tre-hjffrede Tal 407, 499, 553, 864 og 943, — har Skibet paa 796 Tons maattet udrede en Sum af 1,542 Kr. 29 D., med andre Ord, det er steget til mellem det Dobbelte og Tre-dobbelte af, hvad det samme Skib har kostet i Königsberg. Deraf har Skibsafgiften udgjort for Indgaaende 398 Kr. og for Udgaaende 398 Kr. Der er altsaa her et Omraade, hvor jeg tror, at der lader sig gjøre ikke saa Lidt for at hjælpe paa vore Omsætningsforhold med Udlandet ved at nedsætte de Exportudgifter, som nu fremtræde som Tab for Landmanden, der sender sine Produkter ud af Landet. Det er jo nemlig ikke Skibsfarten, der maa bære disse Udgifter, de hvile paa hver Lønne Smør, paa hvert Stykke Kreatur, paa hver Sibe Klæst, som forlader vore Havne. Nu er det ganske klart, at det ikke kan ventes, at disse forskjellige Satser, som jeg har nævnt, og som tilsammen løbe op til omtrent 2 Millioner Kr., paa en Gang skulde gives bort fra Statskassen. Dette Offer er naturligvis større, end at man kunde vente, at den ærede Finantsminister vil bringe det. Men i alt Fald maatte der kunne finde en Løstelse Sted i disse Afgifter, en Nedsættelse maatte kunne gjøres uden i mindste Maade at virke forstyrrende ind paa Statens Balance, og jeg tror, at, hvis denne Nedsættelse kom, vilde det øve en heldig Indflydelse netop paa den Gren af Forretningslivet, hvorpaa Statens økonomiske Bælskab og finantsielle Balance maa siges at bero, paa Agerbruget. Dersom vi ved samme Leilighed kunde faae fat paa en anden lille Toldafgift, som staar i nøje Forbindelse med Landvæsenet, men paa modsat Maade af, hvad vi hidtil have talt om, vilde jeg anse det for særdeles heldigt. Jeg tænker paa den høist besynderlige Østetold, som vi have her i Landet. Denne Østetold udgjør 135,000 Kr. Vi have i 1877 ikke udført for mere end 13,200 Kr., men vi have i det samme Aar ind-ført for 876,400 Kr. Det er virkelig en Tort for det danske Agerbrug, at man ikke har været i Stand til at udføre for mere end et saa forsvindende Beløb, og Grunden dertil kan vistnok kun søges i den Omstændighed, at den urimelig høie Østetold sikkere en saa stor Afstæning af Øst her hjemme, at der kommer til at mangle den fornødne Spore for Agerbruget til at gjøre sig Umage for at tage Konkurrencen op med Ud-landets forskjellige Østeforter, saa at, hvis man kunde komme til, samtidig med, at man lettede Agerbruget ved en Formindskelse i de tidligere nævnte Afgifter, at give det en Spore ved at tage Bestyrtelsen for Øst bort, tror jeg, at det vilde være meget hensigtsmæssigt. — Jeg beder om Undskyldning for, at disse Tanter ligge saa uendelig fjernt fra dem, der hidtil have beskæf-tiget det høie Thing, men jeg tror, at, hvad man for Resten kan indvende imod dem, maa man indrømme, at de ligge Finantslovsforslaget en Del nærmere end de rent politiske Betragtninger, og